

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз РЗ 3/2025
25.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Мирослава Гвоздена, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези члана 22. КЗ СРЈ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Снежане Ковачевић, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К –По2 бр.4/14, Куо-По2 бр.7/25 од 04.09.2025. године и Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине Кж–По2-Уо 6/25 од 06.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 25.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Мирослава Гвоздена, адвоката Снежане Ковачевић, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К –По2 бр.4/14, Куо-По2 бр.7/25 од 04.09.2025. године и Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине Кж–По2-Уо 6/25 од 06.10.2025. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К –По2 бр.4/14, Куо-По2 бр.7/25 од 04.09.2025. године одбијена је као неоснована молба за пуштање на условни отпуст осуђеног Мирослава Гвоздена поднет од стране браниоца окривљеног адвоката Снежане Ковачевић дана 13.06.2025. године.

Решењем Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине Кж–По2-Уо 6/25 од 06.10.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Мирослава Гвоздена, адвоката Снежане Ковачевић изјављена против решења Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К-По2 бр.4/14, Куо-По2 бр.7/25 од 04.09.2025. године.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Мирослава Гвоздена, адвокат Снежана Ковачевић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези члана 486. став 2. Законика о кривичном поступку у вези члана 566. став 1. ЗКП, члана 565. став 1. ЗКП и члана 567.

став 1. ЗКП, повреде одредбе члана 46. став 1. Кривичног законика и повреде члана 47. став 1. и 2. Закона о извршењу кривичних санкција, са предлогом да Врховни суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји, побијана решења укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење, с тим да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем.

Врховни суд је доставио примерак захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па ја на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним решењима против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да су одлуком о одбијању пуштања окривљеног на условни отпуст учињене повреде закона из члана 566. став 1. ЗКП, члана 565. став 1. ЗКП и члана 567. став 1. ЗКП, као и повреда закона из члана 46. став 1. Кривичног законика, којим су прописани случајеви у којима се окривљени може пустити на условни отпуст, наводећи да постоји противречност између мишљења КПЗ Пожаревац-Забела које је недоследно и супротно самом Извештају из кога је мишљење требало да проистекне. Поред тога, бранилац у захтеву наводи да је одбијањем молбе окривљеног за пуштање на условни отпуст, суд учинио и повреду закона из члана 47. став 2. Закона о извршењу кривичних санкција, с обзиром да Завод у свом извештају није дао мишљење о степену испуњености програма о поступању и оправданости условног отпуста, већ је то мишљење дато само паушално.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац наводи да је суд, приликом доношења одлуке, пропустио да утврди чињенице да би окривљени, у случају усвајања молбе за пуштање на условни отпуст, могао одмах почети да ради, да је исти породичан човек, отац једног малолетног детета, те није ценио чињенице и околности из члана 47. став 1. и 2. Закона о извршењу кривичних санкција нити околности из члана 567. став 1. ЗКП, већ је исте само паушално набројао. Суд у побијаним решењима, по наводима браниоца, није ценио околности које произлазе из извештаја КПЗ и то, да је владање осуђеног током више од осам година издржавања казне беспрекорно, да је све време радно ангажован, да никада није дисциплински кажњаван, није осуђиван, нити се против њега водио други кривични поступак, да је разврстан у групу Б1 и да без злоупотребе користи права која су му додељена, да се адекватно поставља у комуникацији са службеним лицима и другим осуђеницима, да казну прихвата и правилно је издржава поштујући сва правила, а којим свим наводима бранилац суштински указује да је побијаним одлукама погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, те да је учињена повреда закона из члана 440. ЗКП.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП, којом су прописани разлози због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена

могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 440. ЗКП, члана 565. став 1. ЗКП, члана 566. став 1. ЗКП, члана 567. став 1. ЗКП, члана 46. став 1. КЗ и члана 47. став 1. и 2. Закона о извршењу кривичних санкција, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости у овом делу оценио као недозвољен.

Бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним решењима учињена и повреда права на правично суђење окривљеног загарантована чланом 32. став 1. Устава Републике Србије, с обзиром да суд није ценио све чињенице са једнаком пажњом, посебно оне чињенице које иду у прилог окривљеном.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење, а то подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, с обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на који се захтевом указује, а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права. Имајући у виду да бранилац окривљеног у захтеву указује на учињене повреде Устава, али да уз захтев за заштиту законитости није доставио одлуку којом је утврђена повреда људских права окривљеног, Врховни суд налази да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.

Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић